

blive fin indvendig; men jeg blev jo sørgelig skuffet. Jeg havde, da jeg imødesaa denne Tale, ventet, at vi nu endelig, efter at det ærede Ministerium havde siddet saa længe og arbejdet paa sine Skatteplaner, maatte faa at vide, hvad det ærede Ministerium vilde, men jeg blev ogsaa heri skuffet. Den ærede Kultusminister begyndte Talen med at sige, at Regeringen vilde ikke fortælle noget om sine Skatteplaner. Denne Tale var i en anden Henseende, forekommer det mig, ogsaa interessant, fordi den var et af disse Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt eller umuligt det er for de nuværende ærede Ministre at faa deres Gerninger til at stemme med Ordene. Den ærede Kultusminister udtalte, da han var i Odense — ligesom vi have hørt atter og atter fra den ærede Minister her i Salen —, at det, som han vilde, og det, som Regeringen vilde, var Fred og Enighed og god Forstaaelse. Men samtidig med at den ærede Kultusminister staar og taler om Fred, Enighed og god Forstaaelse, farer han løs paa alle, kan jeg godt sige, politiske Partier her i Landet og levner dem ikke politisk Ære for 4 Skilling (*En Stemme*: 2 Skilling!), for 2 Skilling, ikke for en halv Skilling.

Formanden: Det ærede Medlem bruger dog for stærke Udtryk.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Jeg bøjer mig selvfølgelig fuldkomment for den ærede Formands Taksation af den Ære, som blev os fratagen, men saa meget er sikkert, at denne Tale var et meget skarpt Angreb paa alle de politiske Partier her i Landet. Ganske vist, ved at læse det, har jeg ikke faaet det Indtryk, at Angrebet var synderligt skarpt lige over for Højre, men den højtærede Minister har jo forklaret her i Salen, at det var netop det fine, at et saadant Angreb fandtes ogsaa. Men denne Tale var fuld af Angreb paa de Partier, som den ærede Minister skulde arbejde med her paa Rigsdagen og vilde søge at arbejde sammen med i Fred, Enighed og god Forstaaelse. Det forekommer mig da ganske givet, at den ærede Minister har afsløret en fuldkommen Mangel paa Evne til at lade Gerning og Ord svare til hinanden. Vi kom saa her ind paa Rigsdagen, og vi havde ventet, at noget af det første, der vilde blive forelagt, hvis det overhovedet skulde forelægges, var Ministeriets Forslag til en Skattereform. Vi have ganske vist haabet — som det ogsaa blev udtalt

ved disse Forslags Indbringelse — at Regeringen vilde holde sin Skattereform tilbage, men naar det ikke vilde blive Tilfældet, og det blev os straks tydeligt, havde vi ventet, at vi meget hurtigt her paa Rigsdagen vilde faa Regeringens Skattereform at se. Ved Finanslovens Fremlægelse — tror jeg, det var — erklærede Finansministeren, at det ærede Ministerium ikke vilde lade sin Skattereform hvile, men tværtimod bringe den frem. Det forekommer mig, at denne Handling fra Ministeriets Side ogsaa i høj Grad taler mod den ærede Ministers samtidige Forsikring om, at den høje Regering særdeles ønsker en Skattereform. Thi det er ganske klart, at skulle vi i denne Samling forhandle om 2 forskellige Skattereformer, og vi i det Øjeblik, vi staa ved Begyndelsen af Forhandlingen om den ene, ikke ane eller drømme om, hvad Ministeriets Skattereform gaar ud paa, vil det efter al Sandsynlighed føre i alt Fald til Muligheden af, at vi slet ingen Skattereform faa.

Skal jeg nævne endnu et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er for det høje Ministerium at faa Gerning til at svare til Ordene og noget, som selvfølgelig maa virke foruroligende med Hensyn til Spørgsmaalet om Ministeriets Hensigter, skal jeg tillade mig at henvise til, at samtidig med, at de ærede Ministre staa her i Salen og forsikre os om Fred og Forsoning og udtal deres Ønske om at arbejde i Fred og Enighed for at opnaa et Resultat, indeholder Regeringens officøse Organ, Berlingske Tidende, Artikel efter Artikel, hvori Skattekommissionen og dens Arbejde haanes og angribes paa en Maade, saa at man for at finde et Sidestykke maa søge tilbage til de berømte Z.-Artikler i Provisorietiden. Nu ved jeg godt, at de ærede Ministre ikke redigere Berlingske Tidende, i alt Fald ikke officielt, men paa den anden Side vide vi alle, at der er og altid har været mellem Regeringen og Berlingske Tidende en saadan Forbindelse, at det ikke lader sig tænke, at der i denne Avis skulde kunne fremkomme — ikke en enkelt Artikel, men — en Række af Artikler, som maatte være ubehagelige for det ærede Ministerium. Havde det indskrænket sig til en enkelt Artikel, kunde man jo sige, at det er en, der er slumpet med, men naar det er en hel Serie af Artikler, er det umuligt at den skulde kunne fremkomme i Berlingske Tidende mod Ministeriets Vilje. Det ærede Ministerium vil ikke kunne faa noget Menneske i Landet til at tro, at disse Artikler i den Berlingske Tidende ere